

© 2016 Sandra Coroian
© 2016 Quantum Publishers

Desene: Sabina Podaru

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

ISBN 978-606-94205-3-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COROIAN, SANDRA

I. R. En. / Sandra Coroian. - Domnești : Quantum Publishers, 2016

ISBN 978-606-94205-3-9

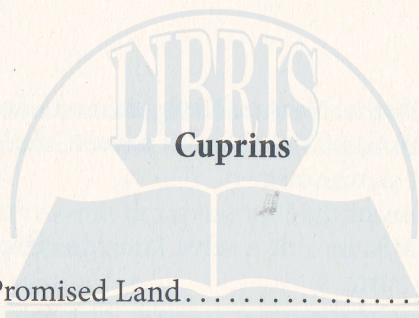
821.135.1-31

Tipărit în România

I. R. EN.

SANDRA COROIAN

MUNDI - Promised Land.....	13
Misiune 1.....	19
Cod: <Tel' hel>	22
Cod: [Daikim]	24
LaiDakam - Awakening	33
Seklestia - Truth.....	37
Cod: =Mien.....	41
Misiune 2	45
Kahleyla - Life	45
Huei - Childhood.....	47
Kahleyla - Butterfly	55
Hatha - Lost Memory	63
Kahleyla - Mirror Effect	64
Takkar - Solitude	72
I.R.En. - Reality.....	83
MUNCHILD.....	91
LaiDakam - Obediance	97
PeperMin - Rescue	101
PeperMin - Time lapse	110
LaiDakam - Black Code.....	112
PeperMin - Escape	115
I.R.En. - Entrance.....	132
Kahleyla - Ciel	135
PeperMin - Missing	140
Seklestia - Lost and Found	142
Seklestia - Trust	151
Seklestia - Impostor	154

Mundi - Heartbeat	161
PeperMin - Betrayal	168
Mundi - Fear	171
PeperMin - Hidden Love.....	176
Unknown - Code Red	180
PeperMin - Recall.....	182
Salvation	185
I.R.En. - Bird Cage.....	188
Unknown - Identity	191
PeperMin - Execution	195
I.R.En. - Bird set free	197
Unknown - First Breath.....	202
Moon - Rebirth.....	217
Moon - Deceit.....	220

MUNDI - Promised Land

Mundi. Zona centrală. Orașul inimă unde tranzacțiile dintre comercianți sunt în floare, unde traficul de tot felul de obiecte, arme, mâncare, substanțe, chiar și oameni, e la el acasă.

Mundi. Orașul tuturor posibilităților. Promised Land, cum l-ar numi unii care trăiesc cu impresia că odată ajunși aici au scăpat de sărăcie. Oameni simpli care trăiesc după cod. Trăiesc pentru cod. Codul a devenit noul lor Dumnezeu, iar Dumnezeu, doar o entitate uitată.

Există 5 coduri. Cod: Iris/, <Tel' hel>, =Mien, [Dai-kim] și //:Pastel, reprezentând începutul despre care ne este interzis să vorbim, și sacrificarea unanimă. Mi-aș dori să le pot respecta. Mi-aș dori să le pot găsi un înțeles logic, dar pentru mine rămân doar niște simple denumiri și semne. Ah, da, mi-ar plăcea poate unul, =Mien, dreptul de a-ți lega sufletul de o altă ființă. Cu toate că prea puțini au reușit să obțină acest lucru. E tot o chestie politică. Totul trece prin mâinile celor 5 Supremi care au „creat” tot sistemul ăsta. Fiecare oraș. Fiecare părticică a lumii, codurile, totul!

Mundi. De unde a pornit totul.

Pentru a intra în oraș, în sectoare, în clădiri, sau pentru a le părăsi, ai nevoie de acces. Tot cei 5 Supremi, decid cui i se acordă acest acces, astfel încât poți avea norocul de a rămâne constant în același oraș, pentru tot restul vieții. E un lucru înfiorător, dacă stai să te gândești. Dacă încalci vreun cod, ți se limitează accesul sau ți se ia, dacă săvârșești o crimă, ți se ia accesul și ești închis pe viață. Cum ar fi să pleci dintr-un oraș unde ai familie, să ajungi în altul și să faci ceva interzis care te blochează acolo pe vecie? Inimaginabil.

Eu mă pot considera norocoasă. Acum câțiva ani am primit acces nelimitat. Nu spun că e definitiv. Oricând se

poate schimba situația. Oricând cei 5 Supremi mă pot tăia de pe listă. Pun pariu că te întrebi de ce am primit acces nelimitat, cu ce sunt eu mai specială? Nu sunt. Cel puțin eu consider că nu sunt. Poate a fost vorba de noroc.

Pe când aveam 14 ani, locuiam cu părinții mei în orașul Huei. Mergeam la școală, aveam prieteni. Un oraș simplu cu o populație de 33.100 locuitori. Cred că pe atunci eram un copil fericit, normal. Iubeam Huei-ul, dar în curând lumea mea avea să se schimbe complet. Poate am avut noroc că eram mai inteligentă decât majoritatea colegilor mei, și asta nu pentru că o spun eu, ci pentru că așa arătau statisticele Mediatorilor. Ah! Mediatorii! Dar asta e altă poveste, o să mă ocup de ea mai târziu. Așadar, pentru că Mediatorii au constatat că posed o inteligență cu mult peste cea a copiilor de vârsta mea, s-au decis să îmi contacteze părinții. În acea toamnă i-am văzut pentru ultima oară. Într-o noapte am părăsit Huei-ul și nu m-am mai întors niciodată. De ce, dacă tot am accesul necesar?, vă întrebați. Uite așa, deoarece în momentul în care eu am părăsit acel oraș, s-au făcut niște acorduri, s-au semnat acte confidențiale și, din câte am aflat eu pe parcurs, părinții mei au primit o sumă destul de frumoasă pentru a „nu crea probleme”. Pe scurt, să se facă nevăzuți și să uite de existența mea.

Eu mă gândeam că plec în excursie, într-un fel de tabără. Nu am realizat pe atunci ce se întâmpla. Am plecat fericită, fluturând mâna cu entuziasm, în timp ce părinții mei s-au întors cu spatele și au intrat în casă. Mă gândeam că deja le era prea dor de mine și nu suportau să mă vadă plecând. Cine știe?

Prima oprire, primul oraș străin, primul teritoriu în care am pătruns a fost LaiDakam. Complet diferit de orice văzusem eu până atunci. Un oraș nisipos, fără pic de verdeață și niciun fel de clădire sau casă. Nu înțelegeam ce căutam acolo. M-am gândit că poate suntem doar prin trecere. Era un fel de deșert vast cu dune, peste dune, pes-

te dune, cât vedeai cu ochiul. Mașina se oprise brusc în mijlocul neantului. Unul dintre Mediatori îmi făcuse semn să cobor. Am rămas nemișcată preț de câteva clipe, neînțelegând ce vrea de la mine. Mediatorul care stătea lângă mine m-a împins afară din mașină, a închis ușa și a luat-o la goană. Tu ce ai fi făcut în locul meu? Ai fi plâns? Ai fi urlat? Ai fi luat-o la fugă după mașină? Nu avea sens. Știam și eu asta chiar dacă eram doar un copil de 14 ani. Am rămas neclintită în locul în care am căzut și am așteptat. Priveam dunele care păreau să se miște, dar știam că e doar o iluzie din cauza soarelui puternic. La un moment dat, am auzit un sunet ciudat. Ca un fel de mecanism cu presiune. M-am ridicat și am realizat că în fața mea se ridica marea o clădire sticloasă. Nu am făcut niciun pas, nu am schițat nimic. Din spatele unei uși care s-a deschis automat precum cea unei nave, a apărut o femeie. Înaltă, brunetă, părul prins în coadă, ochelari, halat alb, impecabil. Am presupus că e medic.

Intuiția nu mă înșelase, aveam să aflu mai târziu că era un Healer. Healer... Cum să îți explic mai pe înțelesul tău? Un fel de savant care are un IQ inuman de mare și care este instruit în investigarea manifestărilor fiziologice și intelectuale ale unei ființe umane. Da, complicat. Femeia a continuat să pășească spre mine. Chiar era înaltă. M-a impresionat statura ei, dar era și normal, eram doar un copil. Mi-a zâmbit, apoi mi-a întins mâna pentru a o urma. Am urmat-o fără să ezit nici măcar o clipă, fără să simt vreun fel de teamă sau îndoială.

Aerul rece care mi-a străpuns trupul, odată cu intrarea în clădire, m-a făcut să-mi retrag mâna. Femeia mi-a zâmbit din nou și m-a tras după ea. N-aș putea descrie prea bine locul acela, erau doar niște pereți albi, un fel de tunel luminat de neone imense. Pașii femeii răsunau cu ecou pe podeaua metalică. Purta niște pantofi roșii, cu toc foarte înalt, cred că așa se explica și înălțimea ei. Ne-am oprit

brusc. Am scos capul de după ea ca să văd că ne aflam în fața unui panou pe care apăsa haotic cu degetul arătător. S-a deschis o altă ușă și am pășit în încăperea. Acolo se afla o altă femeie pe care am auzit-o spunând.

— Mulțumesc, Rais.

— Nu aveți pentru ce, doamnă Comandant.

„Doamnă Comandant”, îmi repetasem în minte în timp ce femeia pe nume Rais părăsea încăperea, lăsându-mă singură cu doamna Comandant. Tipa mi-a zâmbit, și mi-a făcut semn să mă așez. Am executat, așezându-mă pe scaunul din fața ei.

— Știi unde te afli? mă întrebă.

— Uh... Da... în LaiDakam, i-am răspuns eu intimidată.

— Da, ai dreptate, suntem în LaiDakam, dar mă refer la locul acesta, știi unde suntem?

— Nu, îmi pare rău.

Cuvintele au ieșit aproape șoptite. Nu îmi plăcea când nu știam să răspund la o întrebare, mă irita.

— Adevărul este că nici nu ai avea cum să știi. Vezi tu, Cehel, noi suntem o organizație foarte precaută, astfel încât nu mulți știu de existența noastră. Poate că e mai bine așa. Mai bine pentru oameni, înțelegi tu?

— Înțeleg.

Adevărul e că nu înțelegeam nimic din ceea ce îmi spunea.

— Știi de ce te afli aici?

Doamna Comandant și-a împreunat mâinile și a zâmbit și mai larg.

— Am... am fost trimisă într-o tabără specială?

Eram atât de nesigură de răspunsurile pe care le dădeam încât îmi venea să intru în pământ.

— Tabără... specială... hm!... Cehel, ești atât de norocoasă că te afli aici. De fapt, suntem atât de norocoși să te avem. Ești ceva aparte, dar îți vei da seama și tu în curând.

Cam de acolo a pornit totul. Mai repede decât am putut să îmi dau seama, devenisem o piesă importantă în planul doamnei Comandant Helen și a sistemului. Intrasem în programul de instruire și informare, susținut și supravegheat de Healer-ul Rais. Acolo am învățat despre absolut tot. Am învățat câte sunt ascunse de oameni și cât de mult sunt ținute în umbră. Am învățat despre cele 5 Coduri și despre existența celor 5 Supremi. Despre accese sau, mai bine spus, lipsa acceselor. Despre orașele puternice și importante, despre cele mai puțin importante, despre exilați, despre reproducerea controlată, despre legi, despre interdicții, responsabilități și atribuții. Despre fragilitatea poziției noastre în sistem și despre al 5-lea cod ”//:Pastel”, de care mi se reamintea ori de câte ori se vorbea despre încălcarea vreunei reguli, a scurgerii de informații sau a vreunei catastrofe. Am învățat despre cum funcționează lumea în care trăim și în ce fel de iluzie trăiește lumea. Mi s-a spus despre I.R.En., dar nu și ce înseamnă. Din câte am înțeles pe atunci și din câte pot deduce acum, I.R.En. e un fel de sistem. Nu știu ce face. Nu știu care îi este scopul sau cu ce scop a fost conceput. Nu era prima oară când auzisem despre I.R.En.

Nu îți imagina că am învățat totul atunci, în ziua în care am ajuns în LaiDakam. Nu, asta s-a întâmplat pe parcursul a câțiva ani buni. Da, aproape toată adolescența am trăit-o în LaiDakam, în clădirea de sticlă, cum îmi plăcea mie să îi spun. Când am împlinit 18 ani, am dat examenul de devotament și loialitate. Sună ciudat. De fapt, prioritățile mi-au fost reprogramate. Sunt tot eu, toate amintirile mele sunt intacte, dar odată cu examenul de devotament și loialitate, prioritatea mea numărul 1 a devenit îndeplinirea misiunilor și a scopurilor sistemului, indirect a celor 5 Supremi. Am fost transformată într-o unealtă. Acum înțelegi și de ce am acces nelimitat. După ce ai auzit pe scurt povestea inițierii mele, ai considera că sunt norocoasă sau

blestemată?

La 20 ani, am primit prima misiune oficială. Doamna Comandant Helen, a considerat că sunt pregătită să ies pe teren. Atunci mi-am întâlnit Mediatorul personal. Jason. Nu există pe lumea asta Healeri fără Mediatori. Mediatorii sunt ca un fel de extensie a ființei tale. La început, când mi-a spus doamna Comandant Helen că urma să fiu însoțită, am strâmbat din nas. Ba chiar am protestat. Îmi aduc aminte că am ridicat pentru prima și ultima oară tonul la doamna Comandant Helen.

— NU AM NEVOIE DE O MUMIE AMBULANTĂ! Ce? Nu sunt destul de competentă? Credeți că nu mă voi descurca singură?

— Domnișoară Cehel. Trebuie să-ți reamintesc cu cine vorbești? mă întrebase doamna Comandant Helen pe un ton apăsător.

— Îmi cer scuze, doar că... Nu apucasem să termin.

— Nu am de gând să mai aud niciun fel de cuvânt în legătură cu acest subiect. Jason te va însoți pretutindeni, fie că îți convine, fie că nu. Astea sunt regulile, ai face bine să te adaptezi. În cazul în care nu o vei face, voi fi nevoită să te reevaluez. S-ar putea să fii considerată nepregătită pentru misiunile de pe teren. Nu cred că îți dorești asta.

Și așa s-a încheiat acea discuție inconfortabilă. Am plecat din LaiDakam, însoțită de Jason, spre a-mi îndeplini prima mea misiune. Și după cum spuneam la început, destinația era Mundi. Orașul de unde a început totul. Viața mea. Orașul în care am revenit după 8 ani.

Misiune 1

Strângerea informațiilor necesare. Identificarea subiectului în cauză. Extragerea subiectului din orașul Mundi.

Ajunsesem pe la miezul nopții în inima orașului Mundi. Mi s-a părut extraordinar pe atunci. Liniștit la bariere, plin de forfotă în interior. Eu una mi-aș fi dorit să putem sta undeva, la margine. Eram obișnuită cu liniștea din LaiDakam. Mundi mi se părea prea plin de viață. Nu s-a putut. Am primit instrucțiuni exacte, stricte, cu locul unde trebuia să ne cazăm, cât aveam să stăm acolo și care erau următorii pași. Jason avea să împartă camera cu mine. Asta mă scotea din minți. Nu știu cum aș putea să-l descriu pe Jason. Jumătate om, jumătate mașinărie, sau ceva de genul acesta. Era oricum „programat”, la fel ca toți ceilalți Mediatori, să fie lipsit de „sentimente”, dacă vrei să le spunem așa. Mediatorul avea un singur scop. Să recruteze, în primul rând, iar în momentul în care aveau să fie avansați, deveneau însoțitori, protectori sau un fel de bodyguardzi.

În prima noapte petrecută în Mundi, nu am avut somn. Poate entuziasmul primei misiuni, emoțiile și gândurile care mă acaparaseră. Am decis să mă ridic din pat și să mă mai uit peste date, peste profilul subiectului pe care trebuia să îl găsesc. Date peste date, fără nimic concret. Era ca și cum aș fi pornit în căutarea unui ac în carul cu fân. Nu știam de ce trebuia să îl găsesc pe acest om, nu știam ce va urma după ce aveam să dau peste el. Trebuia doar să îl găsesc și să îl aduc înapoi în LaiDakam. Eram atât de obosită, încât mi se închideau ochii, dar nu aveam timp sau starea necesară să dorm. Am mai aruncat o privire peste caracteristicile subiectului. Bărbat, 1,80m înălțime, brunet, vârstă în jur de 40 ani, cicatrice pe gât, sub lobul urechii. Și cam atât. Niciun fel de poză, niciun fel de indiciu în legătură